

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.506 van 13 mei 2002
in de zaak A. 96.660/XIV-282.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat N. VAN OVERLOOP,
 kantoor houdende te 9040 GENT,
 Halvemaanstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat N. VAN OVERLOOP, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 21 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 23 augustus 1999; dat op 5 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 september 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Dat de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf dd. 18 september 2000 zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch eveneens op grond van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk en kennelijk ongegrond beschouwt en hierbij als doorslaggevende motivering geeft:

"Vooreerst dient er te worden op gewezen dat volgens betrokkene verklaringen de laatste fysieke (racistisch geïnspireerde) aanval reeds dateert van 1995 en dat betrokkene nog tot 1999 in XXX is gebleven (zie CGVS, p. 4), hetgeen de ernst van dit door betrokkene aangehaalde motief ondermijnt. Bovendien maakte betrokkene van dit laatste incident geen melding op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De overige door betrokkene aangehaalde motieven (namelijk omwille van zijn zigeunerorigine zou hij problemen hebben gekend bij het vinden van werk en het leiden van een "normaal" sociaal leven) zijn eveneens onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen wijzen op een vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het door betrokkene voorgelegde document is niet van die aard iets te wijzigen aan hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene aanhaalt in zijn asielrelaas, geen verband houden met deze aangehaald door zijn broer R. in zijn asielrelaas ".

Terwijl:

de stelling van het Commissariaat-generaal geenszins kan worden weerhouden wanneer zij voorhoudt dat de laatste aanval op betrokkene dateert van 1995 en hij nog tot 1999 in XXX heeft verbleven, zodat dit de ernst van het door verzoeker aangehaalde motief zou ondermijnen;

verzoeker door deze aanslagen uitermate onder de indruk was en waardoor hij nagenoeg zijn woning niet meer durfde te verlaten, hetgeen uiteraard een nefaste invloed had op zijn sociaal leven;

evenmin kan worden aanvaard dat de overige door verzoeker aangehaalde elementen, zoals het feit dat hij omwille van zijn origine geen werk kon vinden, onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn teneinde zijn asielaanvraag te ondersteunen;

verzoeker immers behoort tot de minderheidsgroep van personen van zigeunerorigine, waarvan algemeen bekend is dat deze mensen reeds geruime tijd het slachtoffer zijn van discriminatie, pesterijen, bedreigingen en racisme, hetgeen geleid heeft tot een ware exodus van zigeuners uit XXX;

verzoeker een coherent verhaal verteld heeft betreffende de moeilijkheden waarmee hij ingevolge zijn afkomst in XXX te kampen heeft gehad en hij bijgevolg gediscrimineerd werd omwille van zijn etnische afkomst, waardoor hij wel degelijk onder de bescherming van de Vluchtelingenconventie valt;

de bestreden beslissing zijn verhaal geenszins op een afdoende wijze weerlegt, zodat de aangehaalde redenering dan ook niet kan aanvaard worden als motivatie om reeds in dit stadium de asielaanvraag als kennelijk ongegrond te bestempelen.”;

2.1.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel”, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.1.3. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

2.1.4. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief:

“Vooreerst dient er te worden op gewezen dat volgens betrokkene verklaringen de laatste fysieke (racistisch geïnspireerde) aanval reeds dateert van 1995 en dat betrokkene nog tot 1999 in XXX is gebleven (zie CGVS, p. 4), hetgeen de ernst van dit door betrokkene aangehaalde motief ondermijnt. Bovendien maakte betrokkene van dit laatste incident geen melding op de Dienst Vreemdelingenzaken.”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar kritiek op dit motief niet verder komt dan de blote bewering dat "(zij) door deze aanslagen uitermate onder de indruk was en (daardoor) (...) nagenoeg (haar) woning niet meer durfde te verlaten, hetgeen uiteraard een nefaste invloed had op (haar) sociaal leven"; dat deze, niet op enig begin van bewijs gesteunde beweringen, de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door te oordelen dat "de laatste fysieke (racistisch geïnspireerde) aanval reeds dateert van 1995 en dat (de verzoekende partij) nog tot 1999 in XXX is gebleven (zie CGVS, p. 4), hetgeen de ernst van dit door (haar) aangehaalde motief ondermijnt (en dat) (zij) van dit laatste incident geen melding (maakte) op de Dienst Vreemdelingenzaken"; dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt dat:

‘...dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 april 2000’.

Terwijl:

verzoeker enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen;

er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoeker, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève;

de door verzoeker meegedeelde materiële feiten, zoals de heersende zigeunerhaat in XXX, klaarblijkelijk overeenstemmen met de werkelijkheid, nu hierover geen opmerkingen worden gemaakt. Aantonen dat deze gegevens onjuist zouden zijn, zou eventueel een zinvolle reden zijn om vraagtekens te plaatsen bij de verklaringen van verzoeker. Geen enkel materieel gegeven dat de grond van de zaak raakt, wordt echter tegengesproken, zodat de verklaring van verzoeker, die stelt dat hij op de vlucht diende te gaan voor de dreigende zigeunerhaat in XXX, als waar kan worden aanzien.”;

2.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2° j° artikel 52, §1, 2°, a) en b), j° artikel 63/2, §1, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn en omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de commissaris-generaal te dezen het dringend beroep vanuit deze bevoegdheid heeft onderzocht en de asielaanvraag als kennelijk ongegrond heeft afgewezen; dat hij aldus geen onderzoek noch uitspraak ten gronde heeft gedaan; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een onpartijdige behandeling van de zaak en verbod van rechtsmisbruik.

Doordat de Commissaris-generaal stelt dat:

“... dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 april 2000 ”.

Terwijl :

de uittocht van zigeuners uit XXX en elders, de Commissaris-generaal ertoe genoopt heeft over te gaan tot een summier onderzoek ter plaatse, waarbij men - tegen alle rede en feitelijkheden in - tot de ludieke vaststelling is gekomen dat er zich geen problemen zouden voordoen en er niets aan de hand is met deze bevolkingsgroep;

dat zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken, als op het Commissariaat-generaal vervolgens extra krachten aan het werk werden gezet met als enige doel de asielaanvragen van zigeuners snel af te werken met een negatieve beslissing;

de Conventie van Genève tot doel had en heeft bescherming te verlenen aan mensen die vervolging vrezen, onder meer omwille van hun afkomst en die geen bescherming kunnen bekomen van hun eigen overheid;

dat dit inhoudt dat alle asielaanvragen grondig dienen te worden onderzocht en hierbij rekening dient gehouden te worden met de algemene situatie in het land van herkomst en in casu de vervolging, het racisme en het geweld ten aanzien van zigeuners;

dat zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij het Commissariaat-generaal, met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening wordt gehouden en dit louter en alleen op basis van een summier onderzoek ter plaatse en verklaringen uitgaande van de XXX overheid;

beide instelling dan ook uitgaan van de veronderstelling dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek;

dat het met die bevooroordeelde houding is dat alle aanvragen om politiek asiel van zigeuners, worden beoordeeld;

er sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enige doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg.”;

2.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvraag kennelijk ongegrond is; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners “enkel economisch geïnspireerd zijn”; dat de verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen waarin de “bevooroordeelde houding” van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van de verzoekende partij, als zouden extra krachten zijn ingezet met “als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg”, nergens op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed van asielaanvragen, extra personeel in te zetten; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.